

Arrest

nr. 195 209 van 20 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Tadzjiek te zijn. U bent 15 jaar oud. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Dar-e Pashai gelegen in het district Paghman, provincie Kabul. U woonde daar samen met uw ouders en uw oudere broer Z. (...). U ging af en toe naar school. U hielp ook uw vader in zijn winkel van huishoudgerei gelegen in Kompani in de stad Kabul. Uw familie had in uw dorp landbouwgronden die bewerkt werden door een landbouwer. Een zekere M. (...), een machtige persoon in Paghman, vroeg vier tot vijf keer aan uw vader om zijn gronden te verkopen aan hem. Uw vader weigerde telkens zijn gronden te verkopen omdat hij het geld niet nodig had. M. (...)

dreigde ermee problemen te veroorzaken als uw vader de gronden niet verkocht. Uw vader bleef weigeren. Uw ouders dienden klacht in bij het gerecht, maar dit leverde niets op. U sprak zelf één keer met M. (...) toen hij naar jullie huis kwam, hij zei aan uw vader de boodschap door te geven dat hij gedood zou worden als hij de gronden niet verkocht. Uiteindelijk besliste uw vader naar Kampani in Kabul stad te verhuizen omdat het een groot probleem was geworden. Op een dag waren u en uw broer alleen thuis. Toen enkele mensen 's nachts naar jullie woning kwamen ging uw broer de deur opendoen. U hoorde geschreeuw en geweerschoten. Toen u ging kijken zag u dat uw broer neergeschoten was. U bleef bij uw broer tot uw ouders de volgende ochtend naar huis kwamen. Uw broer werd diezelfde dag begraven. Uw vader beseftte dat jullie ernstige problemen hadden. Hij verkocht zijn winkel, daarna verliet u met uw ouders het land. In het grensgebied tussen Pakistan en Iran werd er geschoten. U geraakte daar gescheiden van uw ouders. U reisde zonder uw ouders verder naar Europa. In België startte u een tracingprocedure maar u heeft tot op heden uw ouders niet teruggevonden.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door M. (...), bovendien heeft u niemand meer in Afghanistan. Vaagheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Zo dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding waren tot uw vertrek uit Afghanistan beknopt en weinig doorleefd zijn. Zo is de beschrijving van de ontmoeting die u had met M. (...), de persoon die uw vaders gronden wou kopen en hem bedreigde, bijzonder weinig doorleefd. U zag M. (...) twee keer, één keer toen hij met uw vader sprak over jullie grond en één keer toen hij naar jullie huis kwam om met uw vader te praten. Hij sprak u toen aan, vroeg u waar uw vader was en zei u aan uw vader de boodschap door te geven dat hij hem zou doden als hij zijn grond niet verkocht (zie CGVS, p. 11). Wanneer het CGVS u vraagt wat u dacht toen u dat hoorde, antwoordt u "Ik zei gewoon OK, ik zal de boodschap doorgeven aan mijn vader" (zie CGVS, p. 12). Wanneer het CGVS nogmaals vraagt wat u dacht op dat moment, antwoordt u dat u niets dacht en niets wist (zie CGVS, p. 12). Een dergelijke nietszeggende reactie is bevreemdend te noemen. Hoewel rekening dient gehouden te worden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u op een meer doorleefde manier zou kunnen vertellen over deze gebeurtenis die u zelf meemaakte. Als M. (...), die u kende van de media en die volgens uw eigen verklaringen een machtige man was die door niemand kon verslagen worden en die een slechte reputatie gaf aan Paghman (zie CGVS, p. 11, 12), daadwerkelijk rechtstreeks aan u zei dat hij uw vader zou doden als hij zijn gronden niet verkocht, moet dit ongetwijfeld een grote impact op u hebben gehad, dit is immers een bedreiging jegens uw eigen vader rechtstreeks aan u geuit door een machtige persoon. Dat u veel vergeten bent, wat u vertelde bij het begin van het gehoor op het CGVS, verklaart uw weinig doorleefde verklaringen niet (zie CGVS, p. 3). U slaagt er immers wel in op een vrij coherente, zij het beknopte, manier te vertellen over de gebeurtenissen die de aanleiding waren tot uw vertrek. Het is dan ook vreemd dat u er niet in slaagt op een doorleefde manier te vertellen over de gebeurtenissen die u persoonlijk meemaakte, net deze gebeurtenissen moeten immers de grootste indruk op u hebben gemaakt. Dat u wel op een coherente manier de grote lijnen van uw asielrelaas kan vertellen, maar niet op een doorleefde manier over de gebeurtenissen die u zelf meemaakte kan vertellen doet de indruk ontstaan dat uw kennis van ingestudeerde aard is.

Ook uw verklaringen over wat er gebeurde nadat M. (...) u vertelde dat hij uw vader zou doden als hij zijn grond niet verkocht overtuigen niet. Wanneer u gevraagd wordt wat er de volgende dagen gebeurde, zegt u vaagweg dat jullie daarna veel bedreigingen kregen en dat jullie naar Kabul stad verhuisden (zie CGVS, p. 12). Wanneer het CGVS u vraagt op welke manier uw vader bedreigd werd,

antwoordt u dat u niet altijd bij uw vader was en dat u niet kon weten hoe vaak hij bedreigd werd (zie CGVS, p. 12). Wanneer het CGVS u nogmaals vraagt op welke manier uw vader bedreigd werd en vraagt of bijvoorbeeld M. (...) met uw vader sprak, zegt u dat u het niet weet, dat u niet altijd bij uw vader liep en dat u het hem niet durfde vragen (zie CGVS, p. 12). Het is vreemd dat u wel weet dat uw vader veel bedreigingen kreeg maar dat u geen idee heeft op welke manier hij bedreigd werd. Dat u eerder verklaarde dat uw vader dreigbrieven in zijn bezit heeft, maar die helemaal niet vermeldt wanneer u gevraagd wordt op welke manier uw vader bedreigd werd, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan (zie CGVS, p. 10).

U slaagt er voorts niet in duidelijkheid te scheppen over wat uw vader ondernam om het conflict met M. (...) op te lossen. Uw ouders gingen naar de rechtbank, maar dit leverde niets op omdat ze er niemand kennen, zo zegt u (zie CGVS, p. 10). Wanneer het CGVS u vraagt of uw vader nog andere dingen gedaan heeft om het conflict op te lossen, zegt u dat u het niet weet en dat u nooit bent meegegaan met uw vader (zie CGVS, p. 12). Op de vraag of er ooit een jirga is gehouden om het conflict op te lossen, antwoordt u "als er een jirga was, beslisten de ouderen misschien tegen mijn vader omdat de ouderen ook die persoon steunen" (zie CGVS, p. 12). Wanneer het CGVS u nogmaals vraagt of er een jirga geweest is, vraagt u wat een jirga is, vervolgens verklaart u niet te weten wat jirga betekent (zie CGVS, pp. 12, 13). Nochtans bleek uit uw eerdere antwoord dat u wel degelijk weet wat een jirga is, u probeert aldus de vraag te ontwijken door te doen alsof u niet weet wat jirga betekent. Dat u nooit naar een jirga of een meeting om conflicten op te lossen bent geweest omdat u jong was (zie CGVS, p. 13), verklaart overigens niet waarom u niet weet of er een dergelijke bijeenkomst is gehouden. U weet immers wel dat uw ouders naar de rechtbank gingen om het probleem aan te kaarten hoewel u hen toen niet vergezelde (zie CGVS, p. 12). Er kan aangenomen worden dat u, als zoon van de rechtstreekse betrokkene, op de hoogte zou zijn of er al dan niet in uw dorp of in uw regio een jirga of een gelijkaardige bijeenkomst werd gehouden om het conflict tussen uw familie en M. (...) op te lossen.

Uw verklaringen over de gebeurtenissen na jullie verhuis naar Kabul overtuigen evenmin. Jullie verbleven vier tot vijf maanden voor jullie vertrek in Kabul (zie vragenlijst niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan, p. 3). U en uw vader gingen nog steeds in dezelfde winkel van uw vader werken, wat opmerkelijk is gezien uw vader met de dood bedreigd was en hij daar makkelijk kon gevonden worden (zie CGVS, p. 13). U weet niet of uw ouders nog iets gehoord hebben van M. (...) terwijl jullie in Kabul stad woonden en of uw vader nog bedreigd is geweest (zie CGVS, p. 13). Op het moment van de moord op uw broer waren uw ouders niet thuis, maar u heeft geen idee waar ze naartoe waren (zie CGVS, p. 14). Uw broer werd 's nachts neergeschoten en u bleef de ganse nacht bij zijn lichaam tot uw ouders de volgende ochtend naar huis kwamen (zie CGVS, p. 10). Het is hoogst opmerkelijk dat uw ouders, die met de dood bedreigd waren geweest door een machtige persoon, u en uw broer 's nachts alleen thuis lieten zonder zelfs te zeggen waar ze naartoe gingen. Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming met de vrees die uw vader sinds enige tijd moet gehad hebben en die hij nog had in Kabul, gezien u verklaart dat uw vader nerveus was toen jullie in Kabul stad woonden (zie CGVS, p. 13).

Wat betreft de dood van uw broer dient opgemerkt te worden dat er een opvallende tegenstrijdigheid is tussen uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. U verklaarde initieel dat uw broer twee jaar eerder overleden was (zie DVZ, Bureau Minteh, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 22 oktober 2015), terwijl u later tijdens uw gehoren op de DVZ en het CGVS verklaarde dat uw broer kort voor uw vertrek vermoord werd, waarna u en uw ouders vertrokken uit Afghanistan. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u gezegd te hebben dat uw broer twee jaar daarvoor stierf, u zou gezegd hebben dat u uw hand twee jaar daarvoor brak, u zegt dat het niet uw fout is als ze het incorrect noteerden (zie CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet, het betreft immers een aanzienlijk chronologisch verschil. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asiolverklaringen verder aan.

Dat u enige kennis heeft over M. (...) volstaat niet om aan te nemen dat u en familie vervolgd werden door hem. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een uw kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat M. (...) een bekende persoon is in uw regio, zo was hij in 2006 districtshoofd van Paghman en waren hij en zijn oom S. (...), een bekend krijgsheer, voormalig presidentskandidaat en momenteel parlamentslid, in 2006 betrokken bij landconflicten in Paghman. Gezien zowel M. (...) als S. (...) bekend zijn in Paghman en Kabul, is het aannemelijk dat u, als inwoner van Paghman, enige kennis over hen en hun betrokkenheid bij lokale conflicten heeft. U geeft overigens zelf aan dat u M. (...) in de media gezien heeft en u verwijst naar de betrokkenheid van M. (...) bij een groepsverkrachting in Paghman, een incident waarover uitgebreid gerapporteerd werd in de Afghaanse en internationale pers (zie CGVS, p. 11). Zoals hierboven werd vastgesteld slaagt u er echter niet in uw families problemen met M. (...) op een geloofwaardige manier voor te stellen. U heeft bovendien geen weet van andere mensen uit uw dorp die problemen gehad hebben met M. (...) (zie CGVS, p. 12). Nochtans verklaart u dat er een plan was om een straat aan te leggen die dichtbij jullie grond zou

passeren, wat de waarde van de grond misschien zou verhogen en wat mogelijk de reden was waarom M. (...) jullie grond wilde kopen (zie CGVS, p. 12). Als dit effectief het geval was, dan is het aannemelijk dat M. (...) ook de gronden van andere dorpelingen wou kopen en dat er hierbij mogelijk conflicten ontstonden, maar u weet niets over dergelijke conflicten.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over hoe u uw ouders kwijtgeraakte onderweg naar Europa niet overtuigen. Hoewel u gevraagd wordt zo veel mogelijk te vertellen over hoe u uw ouders bent kwijtgeraakt, zijn uw verklaringen over het incident zelf summier en weinig doorleefd. Zo verklaart u "Onderweg naar Pakistan en Iran begon er plots geschiet. Vader zei al: onderweg als er iets gebeurt, probeer niet weg te gaan van de smokkelaar, blijf dicht bij hem. Toen het schieten begon werd iedereen verspreid. Ik weet niet of mijn ouders terug naar Pakistan of Iran gingen. De smokkelaar bracht me naar Duitsland" (zie CGVS, p. 7). Ook wanneer u gevraagd wordt terug te gaan naar het moment waarop het schieten begon en te beschrijven wat er gebeurde, wat u deed en wat u hoorde, blijven uw beschrijvingen weinig doorleefd: "Ik liep vooraan met de smokkelaar. Mijn familie was achter mij. Toen het schieten begon, zei de smokkelaar: wees voorzichtig en mis niet, blijf dicht bij mij. Ik zei hem: waar zijn mijn ouders? Hij zei: maak je geen zorgen over hen, nu is het moment om voor jezelf te zorgen en veilig te zijn in deze slechte situatie. Ik weet niet wat er met hen gebeurde. Door het geschiet zijn veel mensen gewond, misschien zijn ze gedood, ik weet het niet." (zie CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt wat u deed toen de smokkelaar zei dat u zich geen zorgen hoefde te maken en dat u voor uzelf moest zorgen, antwoordt u dat u riep en hilde en dat niemand u kon helpen, waarna u in algemene bewoordingen over goede en slechte mensen in Afghanistan en België spreekt en enkele voorbeelden geeft van situaties in België waar u al dan niet geholpen werd, wat niet terzake is (zie CGVS, p. 7). Ook wanneer het CGVS u vraagt of u of de smokkelaar iets gedaan hebben om uw ouders te proberen vinden, antwoordt u in algemene bewoordingen dat in deze wereld niemand elkaar helpt en dat de smokkelaar gewoon zijn geld neemt en niet om anderen geeft (zie CGVS, p. 7). Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan uw jonge leeftijd echter de vage beschrijving van het verlies van uw ouders niet vergoelijken. Indien u daadwerkelijk op de wijze zoals u beschrijft uw ouders, de enige nabije familie die u volgens uw verklaringen nog had, kwijtgeraakte, kan verwacht worden dat u op een meer doorleefde manier zou kunnen vertellen hierover en meer concrete informatie zou kunnen verstrekken tijdens het gehoor. Een dergelijke gebeurtenis moet immers een grote impact gehad hebben op u. Ook wat u deed na uw aankomst in België om uw ouders op te sporen overtuigt niet. Na uw aankomst in België maakte u een Facebook-profiel aan zodat uw ouders u zouden kunnen vinden, u keek naar televisie op zoek naar uw ouders en startte een tracingprocedure om uw ouders te zoeken (zie CGVS, p. 7). Vreemd genoeg deed u geen enkele poging om uw familieleden, waaronder uw paternale oom die in Kabul woont en die u soms zag op huwelijken en ceremonieën, te contacteren in de hoop nieuws te verkrijgen over uw ouders. U zegt dat het beter is dat u hen niet contacteert omdat u niet van hen houdt (zie CGVS, p. 9). Wanneer het CGVS u confronteert met het feit dat het desondanks vreemd is dat u uw oom niet contacteerde om te horen over uw ouders, past u uw verklaringen aan door te zeggen dat u de telefoonnummers van uw ooms niet heeft en dat jullie het land verlieten zonder afscheid te nemen (zie CGVS, p. 9). Het feit dat u uw ooms telefoonnummer niet heeft, verklaart echter niet afdoende waarom u zelfs geen poging ondernam om hem te contacteren. Uw oom woont immers in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, niet in een geïsoleerd, afgelegen dorp, de kans dat hij kan gecontacteerd worden is bijgevolg reëel. Dat u uw oom niet graag had omdat hij ouder was dan uw vader (zie CGVS, p. 9) verklaart ook niet waarom u hem niet wilt contacteren, u wilt immers uw ouders terugvinden, u zegt zelf dat het moeilijk was voor u om verder te reizen zonder uw ouders en dat elke seconde die voorbijgaat moeilijk is voor u (zie CGVS, p. 7). Er kan dan ook aangenomen worden dat u elke redelijke kans zou grijpen om uw ouders terug te vinden. Het is absoluut bevreemdend dat u probeert uw ouders op te sporen door naar buitenlandse televisiezenders te kijken en Facebook, dat in Afghanistan niet courant is, te gebruiken, terwijl u niet probeert uw familieleden in Afghanistan te contacteren, wat nochtans een veel doeltreffendere methode is om mensen op te sporen. Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u uw ouders kwijtgeraakte aan de grens tussen Pakistan en Iran en dat u sindsdien geen contact met hen of andere familieleden heeft gehad. Aangezien u geen zicht biedt op uw netwerk in Afghanistan en er aanwijzingen zijn dat u wel degelijk een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, waaronder uw paternale oom in Kabul, slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan een alleenstaande minderjarige Afghaanse jongen zou zijn.

Uw verklaring dat u niet kan werken in Afghanistan omdat u pijn heeft aan uw hoofd, uw arm, uw benen en uw rug volstaat niet om te besluiten dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U werd toevallig gewond bij een explosie in Paghman, zo verklaart u (zie CGVS, p. 15). U bent in België naar de dokter geweest, er werd

een röntgenfoto genomen, waarna de dokter echter zei dat u het goed stelt en dat er geen probleem meer is (zie CGVS, p. 15).

Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat u geen enkel document ter staving van uw asielaanvraag neerlegt. U zegt dat alle documenten bij uw ouders zijn. Zo had uw vader documenten met betrekking tot zijn winkel, zijn velden, de problemen die jullie hadden, documenten van het gerecht en dreigbrieven, zo zegt u (zie CGVS, p. 10). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de scheiding van u en uw ouders, is er echter geen aannemelijke reden waarom u deze documenten niet zou kunnen voorleggen indien uw familie daadwerkelijk over deze documenten zou beschikken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt

dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij gaat hiertoe in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij oppert in haar verzoekschrift dat verwerende partij bij de beoordeling van haar asielrelaas geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij op het ogenblik van de feiten slechts 13 jaar oud was, waardoor haar ouders haar niet alles in detail vertelden. Evenmin werd rekening gehouden met haar "*ernstige psychologische stoornissen*", waarop nochtans gewezen werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij bemerkt dat uit onderzoek is gebleken dat zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. In verband met haar psychologische problemen voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een attest van een psycholoog van de vzw Solentra (bijlage 3 van het verzoekschrift). Verder meent zij dat verwerende partij met de bemerking in de bestreden beslissing dat het antwoord van verzoekende partij op de vraag wat zij dacht op het moment dat M. haar aansprak en aan haar zei aan haar vader de boodschap door te geven dat hij hem zou doden als hij zijn grond niet verkocht, een nietszeggende reactie is, een subjectieve interpretatie geeft van haar reactie. Nochtans dient een asielinstantie neutraal te blijven en de uitspraken van een kandidaat-vluchteling niet te toetsen aan de eigen subjectieve invulling van een mogelijke reactie. Zij betwist voorts dat haar verhaal ingestudeerd zou zijn. Waar verwerende partij wijst op haar verklaring dat zij niet weet wat *jirga* betekent en in dit verband opmerkt dat uit haar eerder antwoord blijkt dat zij wel degelijk weet wat een *jirga* is, houdt verzoekende partij vol dat zij niet wist wat een *jirga* betekent en verwijst zij dienaangaande naar de nota's van haar raadsman die haar bijstond tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de *protection officer* de term *jirga* verduidelijkte met de aanvulling 'verzoeningspoging', waardoor verzoekende partij dan ook aanvankelijk een antwoord kon verschaffen, doch nadien duidelijk maakte dat zij het woord *jirga* niet begrijpt. Verder betoogt verzoekende partij dat het niet zo vreemd is dat haar ouders niet vertelden waar zij naartoe gingen in de nacht dat haar broer werd vermoord, gelet op haar jonge leeftijd. Verzoekende partij durfde dit ook niet te vragen aan haar vader omdat haar vader sinds hun verhuis naar Kabul zeer nerveus was. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over het moment waarop haar broer overleden is, voert verzoekende partij aan dat zij bij haar aankomst in België nog erg onder de indruk was van de gebeurtenissen. Verzoekende partij herinnert zich in ieder geval niet dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard zou hebben dat haar broer reeds twee jaar geleden overleden is. Het is bovendien niet uitgesloten dat er fouten werden genoteerd op de aanmeldingsdocumenten, temeer daar zij aankwam op een crisismoment en het document nadien niet werd nagelezen. Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat zij wel degelijk duidelijk en op een doorleefde wijze kon vertellen over hoe zij haar ouders kwijtgeraakte onderweg naar Europa. Er kan haar verder niet verweten worden geen contact te hebben opgenomen met haar oom, gezien zij hiermee nooit contact heeft gehad en hij een vreemde is voor haar. Ook heeft zij zijn telefoonnummer niet. Bovendien is verzoekende partij ervan overtuigd dat haar ouders deze oom nooit zouden contacteren. Dat zij geen documenten kan neerleggen ter staving van haar asielrelaas is dan ook te wijten aan het feit dat zij gescheiden is van haar ouders.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande argumenten er niet in slaagt de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan verwerende partij besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen in haar land van herkomst en aan haar bewering dat zij haar ouders kwijtgeraakte onderweg naar Europa in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat geen rekening gehouden werd met haar jonge leeftijd, stelt de Raad vast dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden doch terecht vastgesteld wordt dat de jonge leeftijd van verzoekende partij niet kan volstaan om haar vage en weinig doorleefde verklaringen aangaande bepaalde kernelementen van haar asielrelaas te verklaren. Zo wordt, wat betreft haar weinig doorleefde beschrijving van de ontmoeting die zij had met M., die haar aansprak en zei dat zij aan haar vader de boodschap moest doorgeven dat hij hem zou doden als hij zijn grond niet verkocht, terecht opgemerkt dat er redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij op een meer doorleefde manier zou kunnen vertellen over deze gebeurtenis die zij immers zelf meemaakte. Dat verzoekende partij, gevraagd naar wat zij dacht op het moment dat M. haar dergelijke boodschap gaf, waarvan aangenomen kan worden dat dergelijke gebeurtenis een grote indruk op verzoekende partij zou hebben gemaakt daar haar vader immers met de dood werd bedreigd, stelt dat zij niets dacht en niets wist, is wel degelijk bevreemdend en geenszins plausibel. Haar jeugdige leeftijd kan evenmin verklaren dat zij geen verdere verklaringen

kan afleggen over de manier waarop haar vader bedreigd werd. Immers, gezien zij wel weet dat haar vader veel bedreigingen kreeg de dagen nadat M. haar vertelde dat hij haar vader zou doden als hij zijn grond niet verkocht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij enige verdere informatie zou kunnen geven over de manier waarop haar vader dan werd bedreigd. In de bestreden beslissing wordt in dit verband bovendien tevens opgemerkt dat verzoekende partij eerder verklaarde dat haar vader dreigbrieven in zijn bezit heeft, hetgeen zij helemaal niet vermeldt wanneer zij gevraagd wordt op welke manier haar vader bedreigd werd, waardoor de geloofwaardigheid van haar verklaringen dan ook verder aangetast wordt. Dat verzoekende partij niet weet of er een *jirga* of een meeting om conflicten op te lossen is gehouden kan evenmin verklaard worden door haar jonge leeftijd, nu zij er wel van op de hoogte is dat haar ouders naar de rechtbank gingen om het probleem aan te kaarten. Waar verzoekende partij in dit verband overigens betwist dat zij de vraag over een eventuele *jirga* probeerde te ontwijken en hiervoor verwijst naar de nota's van haar raadsman (bijlage 5 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door een onpartijdige ambtenaar is opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432). Bovendien doen de nota's van haar raadsman – waarin het begrip *jirga* verduidelijkt wordt met de toevoeging 'verzoeningspoging' – geen afbreuk aan de vaststelling dat uit het antwoord van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij weet wat een *jirga* is nu zij zeer concreet spreekt over "een vergadering van de ouderen" en niet slechts in algemene termen over een verzoeningspoging. Verzoekende partij blijkt de vraag dan ook wel degelijk te ontwijken, hetgeen geenszins overtuigend overkomt. Wat voorts het betoog van verzoekende partij betreft dat het niet zo vreemd is dat haar ouders niet vertelden waar zij naartoe gingen in de nacht dat haar broer werd vermoord, gelet op haar jonge leeftijd, is de Raad evenwel van oordeel dat, gelet op het gegeven dat haar ouders met de dood bedreigd waren door een machtige persoon, het wel degelijk hoogst opmerkelijk is dat haar ouders haar en haar broer 's nachts alleen zouden thuislaten zonder zelfs te zeggen waar ze naartoe gingen. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat dergelijk gedrag niet in overeenstemming is met de vrees die haar vader sinds enige tijd moet gehad hebben en die hij nog had in Kabul, gezien verzoekende partij verklaart dat haar vader nerveus was toen zij in Kabul stad woonden. De loutere verwijzing naar haar jonge leeftijd kan evenmin verklaren dat zij niets weet over eventuele conflicten van andere dorpelingen met M.. In het licht van haar eigen verklaringen – verzoekende partij verklaart dat er een plan was om een straat aan te leggen die dichtbij hun grond zou passeren, wat de waarde van de grond misschien zou verhogen en wat mogelijk de reden was waarom M. hun grond wilde kopen – is het immers aannemelijk dat M. ook de gronden van andere dorpelingen wou kopen en dat er hierbij mogelijk conflicten ontstonden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekende partij hiervan dan, bijvoorbeeld via haar ouders, kennis zou hebben genomen.

De Raad is verder van oordeel dat verzoekende partij er evenmin in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over het moment waarop haar broer overleden is te weerleggen dan wel te verklaren. Wat haar bemerking betreft dat zij bij haar aankomst in België nog erg onder de indruk was van de gebeurtenissen, meent de Raad evenwel dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij, ook al zou zij nog onder de indruk zijn geweest van de gebeurtenissen in haar land van herkomst en tijdens haar vlucht, zich zou vergissen omtrent het moment waarop haar broer overleden is en zou stellen dat deze twee jaar geleden overleden is terwijl hij in werkelijkheid slechts kort voor haar vertrek vermoord werd. De Raad bemerkt verder nog dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk genoteerd werd dat haar broer twee jaar geleden overleden is (administratief dossier, stuk 17, DVZ (Bureau Minteh), fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 22 oktober 2015). Dat haar verklaringen verkeerd genoteerd zouden zijn, toont verzoekende partij op geen enkele manier aan.

Voorts wijst de Raad erop dat verzoekende partij met de loutere bemerking dat zij wel degelijk duidelijk en op een doorleefde wijze kon vertellen over hoe zij haar ouders kwijtgeraakte onderweg naar Europa, geenszins *in concreto* de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt, weerlegt. Ook de door verzoekende partij aangevoerde vergoelijkningen waarom zij niet gepoogd heeft contact op te nemen met haar oom, kunnen geenszins overtuigen. Immers stelt verwerende partij in de bestreden beslissing terecht dat aangenomen kan worden dat verzoekende partij elke redelijke kans zou grijpen om haar ouders terug te vinden en dat het dan ook absoluut bevreemdend is dat verzoekende partij probeert haar ouders op te sporen door naar buitenlandse televisiezenders te kijken en Facebook, dat in Afghanistan niet courant is, te gebruiken, terwijl zij niet probeert haar familieleden in Afghanistan te contacteren, wat nochtans een veel doeltreffendere methode is om mensen op te sporen. Tevens wordt opgemerkt dat het feit dat verzoekende partij haar ooms telefoonnummer niet heeft niet afdoende verklaart waarom zij zelfs geen poging ondernam om hem te contacteren, daar haar oom in

Kabul woont, de hoofdstad van Afghanistan, en niet in een geïsoleerd, afgelegen dorp waardoor de kans dat hij gecontacteerd kan worden reëel is. De melding in haar ter terechtzitting neergelegde getypte korte verklaring dat zij met haar oom niet overeenkomt en hij geen contact met haar wil doet niet de minste afbreuk aan het niet ondernemen van een poging om toch via haar oom naar haar ouders te informeren zeker nu zij zelf aangeeft via deze oom haar taskara – weze het tegen vergoeding – te hebben kunnen bemachtigen. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij over de scheiding van haar en haar ouders, waardoor er dan ook geen aannemelijke reden is waarom verzoekende partij de documenten in verband met haar asielrelaas niet zou kunnen voorleggen indien haar familie daadwerkelijk over deze documenten zou beschikken.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aantoont dat zij omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn een doorleefd, coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Waar verzoekende partij bemerkt dat haar voogd reeds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verwezen heeft naar haar psychologische problemen, bemerkt de Raad dat haar voogd inderdaad aanhaalde dat verzoekende partij kampte met psychologische problemen, dat zij opgevolgd werd door psychologen van de vzw Solentra en dat zij hiervan nog een attest zou overmaken (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/02/2017, p. 17), doch vervolgens naliët hiervan enig medisch attest bij te brengen. Wat betreft het attest van de vzw Solentra d.d. 22 maart 2017 dat verzoekende partij thans bijbrengt (bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat hieruit slechts blijkt dat verzoekende partij wordt opgevolgd op psychosociaal niveau. In het attest wordt met geen woord gerept over de aard van de psychologische problemen van verzoekende partij en nergens blijkt dan ook uit dat zij omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn een doorleefd, coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.4. Waar verzoekende partij in verband met de bemerking van verwerende partij dat verzoekende partij toevallig gewond werd bij een explosie in Paghman nog opmerkt dat het geenszins zo toevallig was dat zij gewond geraakte gelet op het aantal explosies in haar land van herkomst, bemerkt de Raad dat nergens uit blijkt dat deze explosie gericht was tegen verzoekende partij. Het feit dat verzoekende partij toevallig gewond werd bij een explosie in Paghman volstaat niet om te besluiten dat bij terugkeer naar Afghanistan in haar hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Waar verzoekende partij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst, verwijst de Raad naar de analyse in punt 2.2.6. van de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul, van waar verzoekende partij afkomstig is, in het kader van de vraag of verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verwerende partij dienaangaande terecht als volgt motiveert: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire*

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de

stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Per aangetekend schrijven d.d. 29 maart 2017 brengt verzoekende partij nog een psychologisch verslag opgesteld door psycholoog J. S. d.d. 21 oktober 2016 aan (rechtsplegingsdossier, stuk 3).

De Raad acht het vooreerst opvallend dat dit psychologisch verslag niet eerder werd bijgebracht. Nochtans stelde de voogd van verzoekende partij op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 februari 2017 dat verzoekende partij voor haar psychologische problemen opgevolgd werd door psychologen van de vzw Solentra en dat zij hiervan nog een attest zou overmaken aan het CGVS. Zij liet nadien evenwel na dergelijk attest over te maken aan het CGVS, dit terwijl het psychologisch verslag d.d. 21 oktober 2016 dateert van ruim voor het plaatsvinden van het gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 februari 2017 en dan ook aangenomen kan worden dat dit eerder kon worden neergelegd.

Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat dit psychologisch verslag geen ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen. De Raad stelt vast dat in het verslag gesteld wordt dat verzoekende partij werd aangemeld bij de vzw Solentra omdat zij veel symptomen van posttraumatische stressstoornis (PTSS) vertoonde. Vervolgens wordt erop gewezen dat uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij enkele traumatische ervaringen heeft meegemaakt en dat hij verschillende tekenen van agitatie (een staat van sterke rusteloosheid) vertoont. In het psychologisch verslag wordt vervolgens op algemene wijze opgemerkt dat agitatie vaak spontaan ontstaat zonder onderliggende aandoening, doch ook veroorzaakt kan worden door verschillende psychische stoornissen en problemen. Verder blijkt dat betrokkene een aantal vragenlijsten heeft beantwoord, met name de "Hopkins Symptom Checklist-37 voor Adolescenten (HSCL-37A)", de "Stressful Life Events (SLE) vragenlijst" en de "Reacties van Adolescenten op Traumatische Stress vragenlijst (RATS)". Het psychologisch verslag geeft vervolgens meer uitleg over deze verschillende vragenlijsten. Wat betreft de HSCL-37A vragenlijst wordt opgemerkt dat deze over de hele wereld gebruikt wordt om psychiatrische klachten te meten. In verband met de RATS vragenlijst wordt gesteld dat deze niet de bedoeling heeft om een volledige diagnose te stellen doch bedoeld is als een korte indicatieve vragenlijst die samen wordt afgenomen met de SLE vragenlijst om vast te stellen of een adolescent een traumatische ervaring heeft meegemaakt en van welke reacties die last heeft. De SLE vragenlijst, ten slotte, wordt gebruikt om het type en aantal ingrijpende gebeurtenissen waaraan adolescenten zijn blootgesteld in kaart te brengen. Voor wat betreft betrokkene zelf, maakt het psychologisch verslag weliswaar melding van verschillende symptomen waarbij deze gekoppeld lijken te worden aan "de traumatische ervaringen", doch wordt nergens in het attest duidelijk gesteld dat verzoekende partij inderdaad lijdt aan PTSS (of aan een andere psychische stoornis). Overigens wordt in het psychologisch verslag zelfs niet vermeld welke traumatische ervaringen de in het rapport vermelde klachten hebben veroorzaakt. Verder wordt in het psychologisch verslag melding gemaakt van concentratieproblemen, geheugenproblemen en zelfs een vermoeden van verstandelijke beperking, doch bevat het psychologisch verslag geen enkele concrete objectivering van deze vermeende problemen. Uit het psychologisch verslag blijkt dan ook geenszins dat het cognitieve vermogen van verzoekende partij dermate is aangetast waardoor zij geen coherente verklaringen kan afleggen. Uit de algemene bemerking dat "(d)e gerapporteerde weinige doorleefdheid in het verslag van de CGVS" een resultaat "kan" zijn "van de werking in deze psychotraumatotherapie waar de cliënt geleerd heeft om om te gaan met de traumatische ervaringen", blijkt evenmin afdoende dat het weinig doorleefde karakter van haar verklaringen te wijten is aan psychologische problemen in hoofde van verzoekende partij.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychologische problemen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt,

maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.8. Per aangetekend schrijven d.d. 31 augustus 2017 maakt verzoekende partij nog een *taskara* over aan de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 5). De Raad acht het evenwel bevreemdend dat verzoekende partij plots (een kopie van) haar *taskara* bijbrengt, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat al haar documenten, waaronder haar identiteitsdocumenten, bij haar vader waren waarvan zij gescheiden werd tijdens haar reis vanuit Afghanistan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/02/2017, p. 3 en 10; administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ d.d. 08/04/2016, pt.24). Dit bevestigt dan ook de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen aangaande haar scheiding met haar ouders. Verder bevestigt het stuk louter de identiteit van verzoekende partij, hetgeen niet ter discussie staat.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT